

“BENİM İÇİN TİYATRO ‘HAYAT’ DEMEK”

•••

Türk tiyatrosuna damga vurmuş usta oyuncuların Nevra Serezli, 11 yıl aradan sonra "Ağaçlar Ayakta Ölür" oyunuyla geçtiğimiz yıl sahnelere geri döndü.

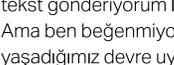
Nevra Serezli ile seyirciyle yeniden buluşmanın heyecanını ve kabarelerden müzikallere, komedilerden dramlara 55 yıllık hayatını ve ötesini konuştuk.

YAZI
Mine Akvirdi Denktaş

Yarım asırdan uzun zamandır, 55 yıldır sahnede Nevra Serezli... Dormen Tiyatrosu'dan, Çevre Tiyatrosu'na, Devekuşu Kabare'den Hisseli Harikalar Kumpanyası'na birçok tiyatro topluluğuna sayısız rol aldı. Usta oyunculuğu ile hafızalarda yer ederken, sahnedeki müthiş ışıltı ve enerjisiyle, hayattaki saygın duruşuyla tüm Türkiye'nin gönlünde taht kurdu. Son yıllarda sahnelerden biraz uzak kalmıştı Nevra Serezli... Ancak geçtiğimiz yıl, 11 sene aradan sonra, Tiyatro Kare'nin yeni oyunu "Ağaçlar Ayakta Ölür" ile tiyatrosahnesine geri döndü. İspanyol yazar Alejandro Casona'nın yazdığı, Nedim Saban'ın yönetmenliğinde hayata bulan "Ağaçlar Ayakta Ölür"de sağlık sorunları nedeniyle ölmekten önce torununun son kez görmek isteyen, ancak yalanlarla dolu bir oyuna sürüklenen babaanne rolünde karşımızda. Yeni oyunla tekrar seyircisiyle buluşan ve çok sayıda ödül toplayan Nevra Serezli ile tiyatroyla dopdolu geçen bir ömrü konuştuk.

Yarım asrı aşkın bir zamandır sahnedesiniz...

Vallahi öyle, 1966'dan beri sahnedeyim. En çok oyun oynayan oyuncuların biriyim. Çok az ara verdim. 11 yıl öncesine kadar her sene oynadım. Çevre Tiyatrosu'nda sekiz sezon her sene oyunum vardı; Dormen Tiyatrosu'nda öyle, Tiyatro İstanbul'da öyle, sonra Kastelli Vakfı'nda müzikal, ardından dört sene üst üste Hisseli Harikalar Kumpanyası...

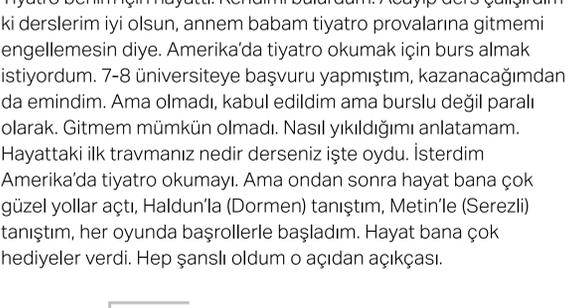
Şimdi "Ağaçlar Ayakta Ölür" oyunuyla 11 yıl aradan sonra tekrar sahnedesiniz. Bu uzun aradan sonra tekrar sahneye çıktığınız ilk gece büyük bir tezahüratla karşılandınız ve oyun sonunda ayakta alkışlandınız. O ilk gece neler hissettiniz?

Ben sahnede, daha merdivenin üstünde ilk görüldüğüm an, bütün seyirci beni görür görmez çok coşkulu bir şekilde alkışlıyor. Zannedersiniz ki, Nedim Saban merdivenin üstüne ışığı parlatıp "Nevra Abla geri döndü" mizansenini yapıyor. Ama hayır, hepisi metinde yazıyor; "Işık yanar ve babaanne merdivende elinde bastonuyla görünüyor" diye... Öte yandan çok denk düştü, seyirci beni gördüğü an alkış kopuyor. Bu, saygıdan ötürü bir alkış, çünkü henüz ağzımı açıp bir laf bile söylememişim. Bu tamamiyle benim Nevra Serezliliğime gelen bir alkış. Oyunun sonunda gelen alkışta tabii ki çıkarttığım oyuna. O da eşdeğer derecede büyük bir haz.

Her gece 600-700, hattâ 1000 kişiye oynadığınızda sahnedeki bu enerji sizi ayakta tutuyor. Ve eve gelince şöyle düşünüyorum: Ne kadar şanslı bir kulum ki, her seferinde en az 600 kişi güzel enerjisini bana aktarıyor. Bundan daha büyük bir lütfat yokmuş. Onun için hep Tanrı'ya şükrediyorum bu yaşında ayakta, güçlü, akıllı, çalışan, ağız da laf yapabilen ve tüm bunlara enerjisi olan biri olabilmemi sağladığı için... Mesela yarın 8 saat yol gideceğim ve hem matine hem suare oynayacağım; bütün bunlar sahneden, seyirciden aldığım enerjiyle ilintili. Hissediyorsun! Sana insanların gözlerinden, sevgiden ve alkıştan gelen enerjiyi resmen hissediyorsun.

Arada geçen 11 yılda neler yaptınız?

Çok teklif geldi. Her yaz Bodrum'da eve sürekli kargo şirketleri çalışıyordu. Arkadaşlarım, tiyatrosahipleri "Nevra Abla sana bir tektst gönderiyorum lütfen oku," diyercekler beni gönderiyordu. Ama ben beğenmiyordum. Yoktu derçekten; benim yaşımı uyacak, yaşadığımız devre uyacak, kaliteli olacak... 11 sene aradık şu piyesi. Bir gün Bodrum'da aklına geldi Nedim'in. Oynayacağım oyunun bir alt yazısı olması lazım. Bu piyes de müthiş bir aile hikâyesi. Bir aile dramı ve travmanın anlatıyor. Çok güldürüyor, çok da ağlatıyor. Çok severek oynuyorum. 1950'lerde yazılmış bir oyun. Ben daha kolejde öğrenciyken Macide Tanır bunu Ankara Devlet Tiyatrosu'nda oynamıştı. Kolejin son sınıfındaydım, hattâ Macide Tanır'a mektup bile yazmıştım, "O oyunu nasıl oynadınız?" diye. Yıllar sonra tanışma şansım da oldu. Metin'i ve beni çok sevdiğini söylemişti. Çok beğendiğim bir aktistirdi. Macide Tanır, Yıldız Kenter, Tomris Oğuzalp bunlar benim idollerim, çok beğendiğim müthiş kadın oyuncular.

İlk sahneye çıktığınız günü hatırlıyor musunuz?

Hatırlamaz olur muyum? Profesyonel olarak ilk oyunum "Cengiz Han'ın Bisikleti"nde Gül Hanım... Ama tecrübeliydim, çünkü öncesinde kolejde okurken, 5 yıl boyunca her sene en az 2-3 piyes oynardım, hem de İngilizce olarak. Son yıl da "My Fair Lady" müzikalini oynamıştım; hem de işçi sınıfına özgü "Cockney" aksanını öğrenmişim, o aksanla oynamıştım. Tek piyanoyla şarkı söylüyordum, bu ilk müzikal deneyimimdi. Kolejin en sevilen, en çok seyredilen oyunu olmuştu. Müthiş bir hocam vardı; meşhur profesör Fahri İz'in eşi Dorothy İz. Benim konservatuvar eğitimim o hocadır. İngiliz tiyatrosu, İngiliz edebiyatı okumuştum. İngilizce öğretmeniymişti ve Shakespeare'den modern tiyatrolara ne varsa hepsini ondan öğrenmiştim. Konservatuvara gidemedim, zamanlama tutmadı ama müthiş bir eğitimden geçtim.

O zamanlar tiyatro sizin için ne ifade ediyordu?

Tiyatro benim için hayattı. Kendimi bulurdum. Acayip ders çalışırdım ki derslerim iyi olsun, annem babam tiyatro provalarına gitmemi engellemesin diye. Amerika'da tiyatrosahibi olmak için burs almak istiyordum. 7-8 üniversiteye başvuru yapmıştım, kazanacağımından da emindim. Ama olmadı, kabul edildim ama burslu değil paralı olarak. Gitmem mümkün olmaz. Nasıl yıkıldığını anlatamam. Hayattaki ilk travmamız nedir dersinen işte oydum. İsterdim Amerika'da tiyatrosahibi oluyordum. Ama ondan sonra hayat bana çok güzel yollar açtı, Haldun'la (Dormen) tanıştım, Metin'le (Serezli) tanıştım, her oyunda başrollerle başladım. Hayat bana çok hediyeler verdi. Hep şanslı oldum o açıdan açıkçası.

"Tutkudan başka hiçbir şey sizi ayakta tutamaz. Ne kadar hasta da olsan yine o sahneye çıkıyorsun."

Peki şimdi tiyatro size ne ifade ediyor? Sizin için anlamlı yıllar içinde değişti mi?

Hayat! Başka akşam ki oyun olabilir mi! Şu anda Samsun'da bir otel odasında akşamki bir oyunu ben kadının hâlindeyim. Daha ne diyebilirim ki... Ve doymuyorum! Seneye hangi rolü bulurum, bir piyes daha çıksa hangisi olur... Böyle bir hırs var içimde hâlâ. Televizyonda mesela birini iyi oynarken görüyorum, kıskanıyorum. "O rolü keşşe ben de oynasaydım," diyorum. İşte o zaman genç olmak istiyorum. Şu anda çok daha genç olsaydım bütün bu dizilerdeki güzel kadın rollerini oynayabilirdim. Bütün yorgunluğun karşısında fiziksel olarak tutkudan başka hiçbir şey sizi ayakta tutamaz. Sevgi olmasa, aşk olmasa, bir adrenalin olmasa, bir itici güç olmasa insan devam edemez. Ama işte ne kadar hasta da olsan yine o sahneye çıkıyorsun.

